

ת"פ 65677/11/15 - מדינת ישראל נגד פאדי עטייה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 65677-11-15 מדינת ישראל נ' עטייה(עציר)

בפני כב' השופט דניאל טפרברג

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם פאדי עטייה (עציר)

החלטה

במסגרת כתב האישום שהוגש כנגד הנאשם, הגיעו הצדדים להסדר טיעון אשר לפיו הודה הנאשם בכתב האישום המתוקן.

המחלוקת בין הצדדים נותרה ביחס לאישום השלישי : האם יש מקום להרשיע את הנאשם במסגרת כתב האישום בשתי עבירות בגין מעשה אחד : האחת, חבלה בכוונה מחמירה עבירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, השניה, ניסיון תקיפת עובד ציבור בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 382א(ב) לחוק העונשין בצירוף סעיף 25 לחוק.

לטענת המאשימה, יש להרשיע את הנאשם בשתי העבירות בגין מעשה אחד שנעשה על ידו כמפורט בכתב האישום, דהיינו, השלכת מטען צינור בעת התפרעות לעבר 15 אנשי בטחון אשר עמדו באזור סמוך למסגד הארבעים בשכונת עיסוויה. הנאשם הואשם והודה שהדליק את מטען הצינור וידה אותו לעבר כוחות הבטחון.

מנגד טוען ב"כ הנאשם, כי אין מקום להרשיע את הנאשם ב-2 עבירות בגין מעשה אחד, שכן מדובר ב"כפל עבירות" ודי בהרשעה בגין העבירה החמורה יותר.

על פי החקיקה והפסיקה אין מניעה להרשיע אדם ביותר מעבירה אחת, שאשמתו התגלתה בהן, כל עוד אין ענישה כפולה בשל אותו מעשה: סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי; ע"פ 3372/11 משה קצב נ' מ"י (10.11.11) פסקה 263.

בספרו של יעקב קדמי **סדר הדין בפלילים** בע' 927 פסקה 2 (מהדורה 2009) נאמר כך:

"ככלל, אין זה מן הראוי ליחס לנאשם בשל מעשה אחד - בשל "פרשייה" אחת - מספר עבירות "במקביל" ("אין להרבות בסעיפי אישום סתם" - בש"פ 5284/91): אלא אם כן קיימת לכך הצדקה עניינית, לאמור: במקום שאחרת, אין המעשה או הפרשייה באים לידי ביטוי מושלם והולם בכתב האישום".

במקרה דנן ישנה הצדקה עניינית לבקשת המאשימה מן הטעם, שאחרת אין המעשה בא לידי ביטוי באופן מושלם והולם בכתב האישום. אין מחלוקת כי מדובר באירוע של התפרעות שכונן כנגד כוחות הבטחון, להבדיל ממקרה שבו היה מדובר בהתפרעות סתמית ושלא כוונה כנגד עובד ציבור.

אין מחלוקת בין הצדדים כי מדובר ב"מעשה אחד" שבגינו אין להעניש פעמיים. מכאן אין לגזור כי לא ניתן להרשיע ב-2 עבירות שונות.

גישה דומה אנו מוצאים בפסיקת בתי המשפט: ראה ע"פ 436/80 **שמואל בן חיים עמוסי נ' מ"י** (24.2.81) בו היווה המעשה המיוחס לנאשם, הן עבירה של אינוס בנסיבות מחמירות והן עבירה של אינוס במרמה, ולא נמצא מניעה להרשעתו בשתייהן גם יחד ובלבד שלא יוטל עליו, אלא עונש אחד כולל בשל המעשה האחד.

מקרה זה ניתן לאבחן מע"פ 1742/91 **עמי פופר נ' מ"י** שהובא על ידי ב"כ הנאשם, שבו הורשע המערער בגין רצח שבעה אנשים ובניסיון לרצח של עשרה נוספים. נטען כי מעשיו של המערער מהווים רצף פעולות אחד, ולפיכך, לא ניתן היה לגזור עליו שבעה עונשי מאסרי עולם מצטברים. סבורני, שאין להסיק מאותו מקרה למקרה שלפני. באותו מקרה, המחלוקת היתה האם יש מקום לגזור 7 עונשי מאסר או לראות זאת כמעשה אחד שבגינו יש להשית עונש מאסר אחד, ואין זו כלל השאלה שלפני.

נהפוך הוא באותו מקרה נקבע כי לפי סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי, במשפט שבו מואשם הנאשם בגין מעשה אחד ביותר מעבירה אחת ניתן להרשיעו בכל אחת מן העבירות שהוכחה בהן אשמתו, אך לא ניתן לגזור עליו יותר מעונש אחד. דהיינו, פסק הדין תומך דווקא בעמדת המאשימה.

לאור כל האמור, אני דוחה את טענת ב"כ הנאשם ומקבל את טענת ב"כ המאשימה ומרשיע את הנאשם באישום השלישי בשתי העבירות כמפורט בכתב האישום המתוקן כדלקמן:

חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, וכן ניסיון תקיפת עובד ציבור בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין בצירוף סעיף 25 לחוק.

ניתנה היום, ו' תמוז תשע"ו, 12 יולי 2016, בהעדר הצדדים.